

CONAN

A ATLANTSKÝ KRÍŽ

JIŘÍ ŠTANGL

CONAN
a atlantský kříž

Jiří Štangl

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Jiří Štangl, 2015

Obálka © Dana Pětrošová, 2015

Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face

www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-56-0 (ePub)

ISBN 978-80-87264-57-7 (mobi)

ISBN 978-80-87264-58-4 (pdf)

1.

Nebe nad Vilajetským mořem svítilo azurem, čistou modř letní oblohy nenarušoval jediný mráček. Slunce se do hladiny opíralo plnou silou a ryby, vyhřívající se těsně pod povrchem, nabízely bohatě prostřený stůl hejnům racků a kormoránů, jichž v tomto nádherném dni byla plná obloha.

Vysoko nad nimi, povznesen nad jejich šarvátkami o drobné rybičky, plul majestátně po blankytu veliký mořský orel a vyhlížel kořist, jež by byla hodna toho, aby se k ní spustil ze svých výšin. Odrůstající mlád'ata na hnízdě, věčně hladová a nenasytná, neuspokojí nějakou ubohou desetikilovou rybkou a nic většího zatím nezahlédl. Vtom upoutal jeho pozornost pohyb na pobřežních skalách. Drobné postavičky tam prováděly na úzkém hřebeni jakési podivné pohyby, podobné tanci, přestože místo bylo pro podobné produkce očividně zcela nevhodné.

A navíc velmi nebezpečné, jak se o tom mohla jedna z postaviček přesvědčit, když se řítila po boku skály do moře a zbarvila na pár okamžiků příbojovou pěnu do ruda. Krev. Co se dělo na hřebenu orel nechápal, také mu to bylo vcelku jedno, ale krvi rozuměl. Kde je krev je i maso a maso potřebuje, aby uživil svá mlád'ata. Další z postaviček vykreslila na úpatí do bílé pěny červený květ a víc už orel nepotřeboval. Mírným náklonem ocasu změnil směr a pomalu klesal k rudé skvrně. Bude maso.

Boj se pomalu přesouval po úzké hraně na špici útesu. Těžký dvouruční meč v Conanových rukou sice vykonával poctivě svou práci, ale nepřátel bylo mnoho a za každého padlého nebo zraněného nastupoval okamžitě další. Conan byl sám a jeho jediná výhoda spočívala v tom, že se proti němu nemohli postavit víc než dva muži naráz, ale to byla výhoda velmi sporadická, vzhledem k tomu, že jen pár metrů za ním útes ostře spadal do 50 metrové hloubky, kde se vlny Vilajetského moře tříštily o hroty skal, ostrých jak dračí zuby.

Úder, vykrýt ránu protivníka, naznačené bodnutí a po něm bleskurychlý sek a další muž královy osobní gardy se řítí s rozseknutou lebkou do hlubiny. Na jeho místo však už se dere ozbrojenec, který zatím mohl jen přihlížet. Královi muže, elitu celé armády, poháněla vpřed hrdost, vztek na barbara a v neposlední řadě i to, že dobře znali svého vladaře a věděli, že bez Conanovi mrtvolky nemají proč se vracet. Král, rozlícený do nepřičetnosti tím, že přistihl Conana jak oblažuje jeho nejnovější khitájskou milostnici, vydal zcela jasné a nekompromisní rozkazy a jejich nesplnění se rovnalo rozsudku smrti. Proto pronásledovali barbara celou dlouhou cestu a teď se zdálo, že jsou u cíle. Jenže cíl se nechtěl nechat ani chytit ani zabít, jak to dosvědčovali mrtví a umírající vojáci lemující okraje útesu.

Gardisté se snažili Conana zatlačit ještě o kousek dál, kde skalisko končilo a rozšiřovalo se na malou plošinku. Tam by

se mu mohli postavit alespoň tři, možná i čtyři a to by jim přece jen poskytlo větší šanci proti tomuto d'áblovi, který nejlepší šermíře vojska drtil tak snadno, jako když sedlák kosí obilí.

Conan chápal jejich snahu, dobře věděl o co jim jde a snažil se udržet každou píd', ale i on musel občas ukročit když se vyhýbal ráně a protivník ho už nepustil zpět. Táhlo mu hlavou, jestli milostné dobrodružství má cenu života, ale byl si téměř jist, že by znovu nedokázal odolat.

Šang-li byla jak plnokrevná klisna čekající na své první připuštění. Černé dlouhé hedvábné vlasy, mandlové oči, plná, smyslně vykrojená ústa, postava hodná sochařova dláta a k tomu ještě jakási prazvláštní aura svůdnosti vyzařující z každého jejího pohledu či pohybu, nešlo dost dobře se tomu vzepřít. A to co předvedla při milování, Conanovi se i v této situaci zrychlil tep, když si na to vzpomněl, byla perfektní ukázka, jak khitajské školy pro gejši dokáží vychovat z dívenky ženu, pro kterou je muž otevřenou knihou a která dokáže splnit každé přání a to většinou ještě dřív než muž napadne. Na noc se Šang-li bude Conan do smrti vzpomínat.

Tato myšlenka ho vrátila do reality a uvědomil si, že musí něco udělat, jinak jeho vzpomínky nebudou mít dlouhé trvání. Usekl ruku se zahnutou šavlí, jejíž majitel se domníval, že barbar nemůže být tak rychlý. Může. Voják pološílený bolestí se i bez ruky a beze zbraně na Conana vrhl jako býk. Ten ho sice lehce srazil z útesu dolů, ale přece

jen trochu zavrával a ustoupil o ten poslední krůček, jenž vojákům umožnil, aby se rozvinuli.

Vrhli se na něj čtyři, sice se trochu tísnili, ale protože to byli velmi zdatní šermíři, nevadilo jim to až tolik a výhoda většího počtu tento drobný nedostatek bohatě vyvážila. Netušili však co Conan zamýšlí. Nevadila mu smrt, ale nepřál si být rozsekán na kusy a potom ještě potupně pověšen na městské hradby. Udělal klamavý výpad, aby přiměl protivníka zaujmout pevnější postavení, pak se otočil, pěti kroky se rozběhl a mohutným odrazem se vrhl do hlubiny. Nedoufal v přežití, avšak za pokus to stálo. Ve směru, kterým skočil se mu při jednom letmém ohlédnutí zdála být hladina klidnější a ne tolik zčeřená jako okolní moře. V prvním okamžiku letu se potěšil, vypadalo to, že na vyhlédnuté místo doskočí, ale jak se velkou rychlostí blížil k hladině, radost ho přešla. To co vypadalo z výšky útesu jako klidná voda, byl obrovský vír o průměru dobrých dvaceti metrů.

Conan vletěl jak šíp do temné rotující vody asi šest metrů od středu a vzápětí už cítil tah, který ho roztáčel a zároveň táhl dolů. Velmi dobře věděl, že ani jeho obrovská síla a plavecká dovednost nezmůže nic proti síle víru. Proto se nesažil plavat nahoru, ale do boku, kde by se snad, jak doufal, mohl z téhle smrtonosné pasti vymanit. Uvědomoval si, že se tím dostane jen z bláta do louže, vždyť za letu dobře viděl jak se okolo víru rozbíjí mohutné příbojové vlny o

skaliska, ale rváčská povaha dávala přednost boji až do úplného konce, před tím, nechat se bezvládně usmýkat obřím trychtýřem na kamenitém dně. Mocně pracoval pažemi, rval se o každou píd', zápasil o holý život jak dravé zvíře zahnané do kouta, až konečně pocítil, že se něco změnilo. Kroužení ustalo, ale pohyboval se dál.

Podařilo se mu uniknout z víru, ale dostal se tím jen do jednoho ze dvou protichůdných proudů, které vír roztáčely. Instinkt, nezhálající ani v takovýchto vypjatých situacích, mu prozradil, že je proudem hnán k útesu ze kterého skočil do moře, ale přestože netušil jakou rychlostí, zdálo se mu, že by už měl být u pevné země. Proud se však hnal dál a Conanovi se začínalo nedostávat vzduchu. Snažil se vydržet pod hladinou co nejdéle, jednak aby jej nespatriili vojáci a také z toho důvodu, že mezi pobřežními skalisky bylo pod vodou přece jen o něco bezpečněji než na hladině. Rychlost proudu se zvyšovala a světla ubývalo a jak se Conan dral k hladině, bylo ho čím dál méně. Plíce hrozily prasknutím a po vzduchu zatím ani památky. Mizející tlak v uších mu napovídal, že už musí být blízko hladiny.

A to také byl. Jenže nad hladinou ho nečekal vzduch, jak bývá dobrým zvykem, ale tvrdá skála podmořského tunelu, kterým byl Conan hnán. Až jeden výstupek, který neobrousililo ani tisícileté působení vody, se postavil do cesty Conanově hlavě, v tomto souboji tvrdosti barbarova hlava

prohřála a omráčený bojovník byl proudem bezvládně tažen
dál a dál do nitra útesu.

2.

O několik týdnů dříve panoval v Luxuru podivný rozruch. Ztratil se jeden z významných kněží z nejužšího kruhu Thot Amona. Původní obavy, že se stal obětí násilí, se rozplynuly, když špehové přinesli zprávu, jak byl kněz viděn v důvěrném hovoru s kapitánem lodi, jež před dvěma dny vyplula proti proudu Styxu.

Thot Amon zuřil. Ještě se nestalo aby někdo dobrovolně opustil tak významné místo, jaké Henryr, tak se zrádce jmenoval, po boku Toth Amona zastával. Zbýlých jedenáct kněží prohledávalo komnaty, které Henryr obýval, ve snaze zjistit proč a kam opovážlivec uprchl. Pomohla jim až náhoda. Jeden z nižších kněží odhalil ve velké knihovně ztrátu papyrů zabývajících se jednoduchými kouzly na hledání ukrytých pokladů. Oficiální verze tedy tvrdila, že Henryr podlehl mámení zlata a drahých kamenů, ale Thot Amon tak prostoduchý nebyl. Jeho tušení mu napovídalo, že za tímto prapodivným činem se musí skrývat něco daleko horšího, i když zatím nevěděl přesně co.

Okamžitě poslal za uprchlíkem rychlou válečnou galéru s příkazem přivést ho živého. Potom svolal zbylé pomocníky. V malém kruhovém sále panovalo ticho naplněné děsem. Jedenáct kněží sedělo kolem kulatého stolu, vytesaného z jednoho kusu toho nejčernějšího mramoru, jaký se dal najít jen v lomech daleké Hyrkánie až za Vilajetským mořem.

Stůl byl rozdělen na čtrnáct výsečí, pro každého jedna a dvě spojené pro samého Thot Amona. Každá výseč obsahovala jiné magické obrazce ze zlatých drátků a plíšků vtepaných přímo do mramoru a sama o sobě byla dílem ukazujícím až neskutečné mistrovství dávných tvůrců.

Uprostřed stolu, o průměru skoro pět metrů, trůnil další doklad umění již dávno mrtvých mistrů. Ze zlata odlitá a překrásně cizelovaná socha boha Seta. Každá šupina jeho těla byla tak propracovaná, až vznikal dojem, že se původně živý had nějakým kouzlem proměnil rovnou na drahý kov. Kulaté oči, vybroušené z neznámého kamene, připomínaly černé vody Styxu, ale když se Thot Amon neúčastnil sezení a promlouval ke svým pomocníkům přes sochu boha, žhnul černý kámen temnou červení. Jen nejstarší z pomocníků si pamatoval kdy oči hada svítily ostrou, jasně zelenou barvou, a to tenkrát, když sám bůh Set osobně plísnil Thot Amona za nějakou nepovedenou magickou operaci.

Nyní čekalo jedenáct kněží na svého mistra s obavami, který z nich bude potrestán za Henryrův útěk. Nejvyšší vešel zachmuřen více než obvykle a přešel shromážděné spalujícím pohledem. Jeho řeč, ač tichá působila na přítomné jako práskání biče. „Henryr se provinil takovým způsobem, pro jaký není omluvy. Předám ho k potrestání samotnému Setovi. Pro vás ostatní to bude výstraha abyste se ničeho podobného nikdy nedopustili. Teď ale musíme zajistit, aby nedošlo k nejhoršímu. Obávám se, že Henryr nějakým způ-

sobem pronikl do mého plánu a asi chce sám ovládnout taková monstra, ze kterých i já mám poněkud obavy. Možná se domnívá, že už se ode mne naučil tolik, aby to dokázal, jenže k ovládnutí Setových dítek je zapotřebí trochu víc nežli odříkat pár formulek. Vy víte, že jsme dlouhou dobu hledali všechny možné poznatky o Atlantánech, ale nevěděli jste proč. Bohužel zrovna Henryr musel nalézt klíčový pergamen a zřejmě se mu podařilo z něj něco vyčíst. Seznámím vás s celou věcí, aby jste pochopili jak důležité je pro Seta a i pro nás nalézt Henryra a zadržet ho. Artechu, dones z obřadní síně z tajného výklenku kříž a z mé komnaty papyry, které leží na stole v koženém pouzdře.“

Kněz odešel a v síni se rozhostilo ticho. Ani když byl Thot Amon v nejlepší náladě, netrpěl jalové tlachání a jeho dnešní nálada měla, i jen do dobré, hodně daleko. A to ještě nikdo netušil, jak se mu v několika příštích okamžicích prudce zhorší. Artech se vracel pomalu a s obavami. Měl k nim velmi vážný důvod. „Pane, kříž tam není.“ zašeptal a ukazoval mágovi otevřenou krabičku z cedrového dřeva, naplněnou kameny. „Ty jsi strážce tohoto tajného úkrytu a jen ty a já víme jak ho otevřít. Jak to chceš vysvětlit?“ „Henryr si vypůjčil kříž ke studiu, a když mi ho vracel nenapadlo mě se do krabičky podí...“ Poslední slovo zůstalo nedokončeno.

Thot Amon vykřikl jakousi formuli a z jeho ruky vyletěl zelenavý blesk. Artech vzplanul jasně zeleným ohněm a bě-

hem několika málo okamžiků po něm zbyla jen kouřící se hromádka popela. Thot Amon zuřil jako šílenec. Rozkopal kouřící se hromádku a jeho pomocníci se třásli hrůzou na koho dalšího se jeho hněv snese. Ale mág se brzy ovládl. Tolik zkušeností už měl, aby věděl že zuřivostí nic nevyřeší a plány stvořené v tak silném hnutí mysli většinou nestojí za nic.

„Mar-ete a ty Arondahu se vypravíte za Henryrem. Vemte si otroků kolik uznáte za vhodné, ale mějte na paměti, že příliš velká skupina může být na úkor rychlosti. A vy musíte být co nejrychlejší. Je jen malá naděje, že toho odpadlíka dohoníte avšak, i když ho nedoženete, půjdete důsledně v jeho stopách a budete pátrat s kým mluvil, co říkal a vůbec všechno, co dělal. Chci mít přehled o jeho nejmenších počinech a chci být o nich zpraven okamžitě. Magii však použijte jen v nejnutnějších případech, nechci abychom na sebe zbytečně upozorňovali, ať už Henryra nebo nějaké jiné čaroděje. Tato mise musí zůstat co nejvíce utajená. Dostanete sebou magické měděné oko jehož pomocí spolu můžeme kdykoliv promlouvat. Ručíte mi za ně vlastními dušemi.

Vy ostatní půjdete se mnou, musíme připravit obřad přenosu myšlenek a tentokrát bude velice náročný, protože je potřeba upozornit všechny naše příznivce a utajené chrámy v okolních zemích, aby Henryra hledali. Nemůžeme si dovolit zanedbat jedinou maličkost. Bekrehu, dej přivést tři-

cet zajatců, oběť musí být dostatečná, abychom nevynechali nikoho, kdo by nám v honbě za zrádce mohl pomoci.“

Muži se rychle vzdálili, rádi, že se to obešlo bez dalšího krveprolití. Za několik málo okamžiků již bylo slyšet vzdálený křik zajatců. Tito nešťastníci měli nedobré tušení, že je vedou na smrt, ale kdyby opravdu věděli co je čeká... Thot Amon křik nevnímal. Seděl u stolu a tiše promlouval ke zlaté soše, jejíž oči začali lehce zeleně světélkovat.

3.

Conan se pomalu probíral k vědomí. Hlava mu přišerně třestila a jeho první letmá myšlenka byla: „To musel být včera asi hrozný večírek.“ Ale tenhle mylný dojem dlouho nevydržel a on si pomalu vybavoval, co se toho dne vlastně přihodilo. Divoká honička podél pobřeží, kůň zastřelený jemu přímo pod zadkem, boj na úzkém útesu a nakonec skok do víru a pout' podmořským tunelem. Teď cítil jak mu někdo otírá hlavu nějakou vlhkou chladivou látkou. Pokusil se otevřít oči a už při pouhém pokusu jeho mozek divoce zaprotestoval. „Lež klidně a nepokoušej se vůbec nic dělat dokud tě neošetřím“ slyšel klidný mladý hlas, mluvící aquilonštinou se slabým, ale přece jen rozpoznatelným cizím přízvukem, který mu byl sice povědomý, ale v této chvíli jej zařadit nedokázal.

Cítil jak se někdo šetrně dotýká jeho hlavy a vtírá do rány jakousi mast. “Máš obrovské štěstí, chlape, jiného by taková rána asi zabila, ale ty musíš mít lebku tvrdou jak hroch, ta díra v kůži se ti brzy zacelí ale rýha v kosti už zůstane na pořád.“ Chvíli Conan slyšel jen šustění a pak se neznámý ozval znovu: “Dám ti vypít trochu medicíny, která sama o sobě není moc chutná a když se musí rozmíchat jen v mořské vodě tak jí to taky chuti nepřidá, ale vydrž to a už brzy se ti uleví.“ Barbar ucítil nejdříve lehce kořennou vůni a poté dotek čehosi na rtech.

Zrovna, když si říkal, že něco co takhle voní nemůže nijak špatně chutnat, vlil mu cizinec tekutinu do úst. Na jazyku se ovšem kořená vůně proměnila v příšerně nesku-tečný zápach, kde se mísili jak ty nejhorší smrady na které si Conan dokázal vzpomenout s pachy, které vůbec neznal a ani poznat nechtěl. Jen s nejvyšším vypětím vůle dokázal tu strašlivou břechku polknout a přitom ho napadlo, že mořská voda byla z celé té směsi nejchutnější.

Odměna za tuto nepřijemnost na sebe však nenechala dlouho čekat a obr přímo cítil jak bolest hlavy kvapem ustupuje až konečně mohl otevřít oči. To co uviděl mu dalo za-pomenout na bolest okamžitě a jeho ruka jako blesk sjela k pasu a hledala meč. Před ním stál mladý muž s vyholenou hlavou v dlouhé tmavomodré kutně, přepásané širokým koženým opaskem s mnoha různě velkými kapsičkami. Na první pohled bylo jasné, že je to Stygijec, a to žádný oby-čejný, ale Setův kněz vyššího svěcení, jak prozrazovala če-lenka na jeho hlavě, pokrytá složitými hieroglyfy. Překvapením však ještě nebyl konec.

„Nech toho Conane“ pronesl klidným hlasem Stygijec, „nezachraňoval jsem tě proto, abys mě zabil.“ „Kdo jsi a jak to, že mě znáš?“ nevycházel z údivu Conan. „Jmenuji se Henyr a z vyšších kněží tě znají všichni protože Thot-Amon si nechal zhotovit tvůj obraz a vypsals na tvou hlavu slušnou odměnu.“ „V tom případě sis tu hlavu měl vzít dokud to ještě šlo,“ zavrčel Cimmeřan, „teď už to tak snadné nebu-

de.“ Kněz se jen nevěřícně pousmál „Máš sice pořádně rozbitou hlavu, ale přesto zkus uvažovat normálně. Myslíš, že bych se s tebou vytahoval z vody a pak tě hodinu oživoval, jenom proto abych tě potom zabil? Kromě toho, co se týče Thot Amona jsme na tom přibližně stejně. Na mou hlavu je také vypsaná odměna. Není tak vysoká jako na tebe, ale to jen proto, že Thot-Amon zatím asi neví co jsem si všechno od něho odnesl. Nyní bychom se však měli věnovat podstatnějším věcem a povídání si nechat na později, jestli se z téhle díry vůbec dostaneme.“

Teprve teď se Conan pořádně rozhlédl kde vlastně je. Jeskyně ve tvaru kopule vysoká asi 7 metrů se svažujícím se dnem, zakončeným ve spodní části proudící mořskou vodou. Tento proud, který sem Conana zanesl, se přímo v jeskyni lámal téměř do pravého úhlu aby po pár metrech opět zmizel v podzemí. Sama dutina vznikla zřejmě v dávných dobách, kdy proud byl výrazně silnější a dlouhodobým působením vymlel prostor ve kterém se oba muži, podivnou hrou osudu, sešli.

Zhruba ve výšce tří dospělých mužů svítil ve skále otvor, který dutinu osvětloval a k němuž se nyní upírali Conanovi oči. Stygijec, sledující jeho pohled, řekl: „Na to jsem také myslel, ale stěny jsou hladké a navíc se sbíhají k sobě, tam se vylézt nedá. Moje studium magie se bohužel ubíralo jiným směrem než je levitace a podobné obory.“ Barbar se zasmál: „Že se po téhle skále nedá vylézt si může myslet jen

někdo, kdo v životě nevyšplhal na nic vyššího než krtinec.“ Když viděl Stygijcův uražený obličej, trochu se poopravil, „No dobrá, nebude to žádná procházka, ale vylézt se tam dá.“

Obcházel dutinu kolem dokola a pečlivě studoval povrch skály. „Podívej, tady naskočím na tenhle výstupek, pře něj se dostanu na tu úzkou římsu, po ní přeručkují až k té prasklině, co se táhne odshora dolů, no a tam bych možná mohl potřebovat tvou pomoc.“ Na Stygijcův nechápavý výraz dokončil myšlenku: „Vidíš jak je ta římsa odlomená na délku výšky muže, tak tu vzdálenost musím nějak překonat. Zřejmě by to šlo přeskočit, ale to je dost nejisté a když jsi tu ty i zbytečné. Jakmile se došplhám k té mezeře, stoupneš si pode mne, dáš ruce nahoru a pomůžeš mi překonat zbývající úsek. Ty dva kroky, se mnou nad hlavou, zvládneš.“ „Henryovi se to však nezdálo: „Můžeš vyšplhat rovnou po mně k místu kam potřebuješ.“ Teď zase zíral Conan: „Chlapče, vždyť bych ti rozlámal všechny kosti v těle.“

Mladík místo odpovědi popošel na Conanem určené místo, sklonil hlavu, sepsal ruce jakoby k modlitbě a zůstal bez pohnutí. Právě když se barbar chystal začít nadávat, zvedl hlavu: „Můžeš lézt,“ a spojil ruce v klíně. A co, řekl si Conan v duchu, jsou to jeho kosti. Vložil nohu do spojených rukou, vyšvihl se mu na ramena, Henryr ruce zvedl, barbar si na něj stoupl a už visel na římse a ručkoval k místu odkud se mohl dostat výše, tak aby na římse stál. Překvapení nad tím,

že když šplhal po mladíkovi, měl dojem že leze po kamenné soše ho nezastavilo ani na okamžik. Jen si v duchu umínil, že se ho na to příležitostně zeptá. Během těchto myšlenek se vyhoupl na římsu a pomalu a opatrně se po ní posouval k otvoru ve skále. Stěna neoplývala příliš mnoha výstupky a její náklon dovnitř dutiny to Conanovi také nijak neusnadňoval. Jen mládí prožité na horských štítech v Cimmerii a nesku-tečná síla v prstech udrželi Conana na hladkém povrchu. Opatrně vysunul hlavu z otvoru ,aby se podíval jestli kolem ještě nešmejdí královi vojáci a když shledal všechno v pořádku otočil se k Henryrovi: „Vydrž chvílku než seženu něco jak tě dostat ven.“ Mladík jen mlčky přikývl a jen dvě rychlá mrknutí prozradila, že není tak úplně přesvědčen o Conanových slovech. Ten si toho všiml a než zmizel houkl na něho: „Když něco slíbím tak to platí, o tom vůbec nepochybuješ a kromě toho ti maličkost dlužím.“

Proklouzl otvorem a rozhlédl se. Pár metrů pod ním šplouchalo klidně Vilajetské moře na skalnaté mělčině. O hodný kus dál mělká voda končila a vlnění prozrazovalo vy-ústění tunelu zpod útesu. Napravo od něj přecházela výspa pozvolna do pobřežních skalisek. Jeho ostrý zrak zachytil mezi skalami několik krvavých skvrn a vzápětí mu došlo, že tato krev bude nejspíš z jeho koně. Při úprku podél pobřeží se podařilo jednomu z gardistů zasáhnout šípem Conanova běhouna tak, že ten se s bolestným zaržáním vzepjal, a poté zřítíl se svahu dolů. Cimmeřan měl tak tak čas sklouznout se

sedla a pak už mu nezbývalo nic jiného než uchýlit se na útes.

Barbar se vydal směrem ke krvavým skvrnám a ke své radosti brzy našel koně, sice mrtvého, ale z jeho věcí nic nechybělo. Odvázal od sedla asi čtyřmetrový pastevecký pletený bič, který získal za dost pohnutých okolností v Turanu a vydal se zpět, vytáhnout z jeskyně Henryra. Bič posloužil jako lano a za chvíli už společně slézali zpět k mršině koně, protože Conan rozhodně neměl v úmyslu vzdát se svých věcí. Hodil si sedlo na záda a ukazoval Stygijci: „Támhle po úbočí vede stezka po které zřejmě kluci z rybářské vesnice chodí vybírat hnízda rackům. Po ní se dostaneme k rybářům a tam mám pár známých, kteří jsou mi zavázáni. Dostaneme najíst a možná se mi podaří je přesvědčit, aby nám opatřili koně. Zdejší kraj je pro mě očividně nezdravý a zdá se, že pro tebe taky. Takže zmizíme a ty mi potom u jídla vysvětlíš, co jsi vlastně zač.“ Ještě během řeči se Conan vydal na stezku o které Henryr vůbec nebyl přesvědčen, že existuje.

4.

Prostá dřevěná chatrč, postavená očividně ze zbytků ztroskotaných lodí, páchla rybinou. I kdyby náhodný host nevěděl nic o povolání majitele, uhádl by to okamžitě, už jen podle nepříjemného oděru. Ale zápach nebyl jediná věc, jež poukazovala na rybáře. V oknech sklo nahrazovaly rybí měchuřiny, v rohu se válely potrhané rybářské sítě přichystané na opravu, sada harpun zavěšených nad neumělým hliněným krbem, a nade dveřmi, zřejmě nejlepší úlovek majitele, hlava obrovského mečouna s mečem, téměř tři metry dlouhým. Chýše měla hodně daleko do královského paláce, ale naproti tomu se mu pohostinností určitě zcela vyrovnala. Všeho, co bylo v domě nejlepšího, se hostům dostalo vrchovatou měrou. Jistěže ne všem, ale muž, který zachránil rybářovu ženu před zneuctěním od bandy vagabundů, si na nepozornost hostitele rozhodně nemohl stěžovat. Conan se nác pával až mu lupalo za ušima. Kořeněná rýže s rybím masem sice nebyla jeho nejoblíbenější pochoutka, ale od časného rána nic nejedl, zato pohybu měl až až.

Stygijec se snažil i u tohoto prostého jídla na obyčejné dřevěné míse zachovávat určité dekorum, přesto bylo zřejmé, že má také pěkný hlad. Když Conan spláchl poslední sousto mohutnými doušky piva z hliněného džbánu, otočil se k mladíkovi: „A teď mi pěkně povíš kdo jsi a co tady

vlastně pohledáváš. Zachránil jsi mi život, ale to se už srovnalo tím, že jsem tě dostal z té díry. Tak doufej, že se mně tvůj příběh bude líbit, jinak ti nezbude ani tolik času, aby ses pomodlil.“

Henryr vyškrábal poslední zbytky z mísy, upil piva a pustil se do vyprávění: „Musím začít trochu hlouběji v historii, aby ti byly zřejmé řetězy příčin a následně jejich důsledků. Narodil jsem se v Stygii jako syn vysoce postaveného Setova kněze a aquilonské otrokyně, do které se zřejmě můj otec bezhlavě zamiloval, protože běžně takové spojení je naprosto nemožné. Kdyby to někdo zjistil a otce udal mohlo by ho to stát nejen kariéru, ale také život. Naštěstí se mu podařilo jejich vztah utajit a když jsem se narodil, vzal mou matku do svého domu jako služebnou.

Od pěti let jsem se učil na písaře a protože jsem po otci zdědil stygijský vzhled dostal mě po čase i mezi kněží. Tam jsem už jen vlastní pílí dosáhl poměrně vysokého postavení a sloužil jsem jako jeden z dvanácti pomocníků samotného Thot Amona, což bylo místo, na které se všichni jen třásli. A právě tam se ve mně začalo probouzet něco jako svědomí nebo to možná způsobil vliv výchovy mé matky a já začal Thot Amona nenávidět za všechny ty lidské bytosti, které při jeho obřadech umírali smrtí, jakou bych nepřál ani nejhoršímu nepříteli. Když ti řeknu, že stažení z kůže zaživa byla jedna z nejmírnějších smrtí, jistě si dovedeš představit zbytek.

Dlouho jsem se rozhodoval k odchodu, ale ze společnosti zsvěcenců se nedá odejít jako z putyky. Existují dva způsoby odchodu, smrt stářím nebo smrt na obětním oltáři, kde umíráš stokrát a ani potom není konec a tvá duše musí sloužit Setovi jako nejhorší otrok. Proti bolesti se umím obrnit svou duševní silou, ale duše je něco jiného, ta jak se jednou dostane Setovi do spárů, není pomoci. A pak se stalo něco, co rozhodlo s konečnou platností o mém osudu. Thot Amon objevil někde zbytky starých pergamenů z Atlantidy a v nich se dočetl o posledním souboji atlantských bohů se Setem. Set ten souboj prohrál, protože už neměl možnost použít svou nejstrašnější zbraň, kterou jeho kněží dlouhé roky budovali.

Jak jistě víš, ani bůh se neobejde bez lidské pomoci a Setovi sluhové tenkrát vyhloubili obrovskou jeskyni, ve které ze stěn vyčnívaly hlavy čtyř obrovských kamenných hadů, jejichž těla Set určil a zaklel do skalního masivu. Ve středu této jeskyně stojí půlkulovitý kámen na jehož vrcholu je prohloubenina ve tvaru pravidelného kříže a právě toto je spouštěcí zařízení k oživení kamenných hadů. A klíčem ke kamennému zámku byl posvátný zlatý kříž atlant'anů, který Setovi kněží ukradli z hlavního chrámu.

Nikdo netuší, proč si Set vybral zrovna tento předmět jako klíč, možná má nějakou nenahraditelnou magickou sílu nebo chtěl jen víc podráždit bohy atlant'anů tím, že ke zničení jejich národa použije jejich vlastní posvátný předmět,

kdož ví? Každopádně skupina nejvyšších Setových kněží byla na cestě k jeskyni přepadena bandity a pobita a Atlantský kříž na velmi dlouhou dobu zmizel ze zemského povrchu. Ale bohužel, ne navždy. Thot Amon jej našel asi před rokem v jedné malé pyramidě na okraji Mrtvého města, když se chtěl radit s duchem tam pohřbeného čaroděje. Hrobka byla už otevřená, když tam přišel a v brašně jednoho ze tří mrtvých vylupovačů hrobů našel Thot Amon krásný zlatý kříž posázený velkými nebroušenými rubíny a spolu s ním neuměle nakreslenou mapku se symbolem stejného tvaru jako kříž. Zřejmě to měl být další cíl těchto hyen v lidské podobě. Thot Amon cítil v kříži silnou magickou energii a proto si jej uschoval i s mapou, přestože se domníval, že se jedná jen o poklad a ty ho nezajímají.

Když se mu potom dostali do rukou již zmiňované pergameny dal si celou historii dohromady a chce dokončit to co jeho dávní předchůdci už nestihli. My, jeho pomocníci jsme vyhledávali ve starých knihovnách všechny možné údaje o Atlantidě, které měli pomoci Thot Amonovi doplnit si celkový obraz, sami jsme však měli jen matné tušení o co se vlastně jedná. Až jednou jsem narazil na pergamen, v jehož jedné pasáži byl Atlantský kříž několikrát zmiňován. Celému textu jsem však nerozuměl, protože neovládám starobylou atlantštinu, ale Thot Amon měl z nálezů takovou radost, že zapomněl na opatrnost a celou část týkající se kříže přede mnou přeložil.

Vyplynulo z ní, že atlant'ané o jeskyni věděli a věděli také, což bylo i pro Thot Amona překvapením, že ten kdo vloží kříž do otvoru na kameni má možnost buďto hady oživit nebo je jednou provždy zničit. Mimochodem, tohle je další věc, která nám dokazuje, že boží úmysly jsou pro nás nepochopitelné.“ Conan dopil pivo a hlučně postavil džbán na stůl: „Pěkně se to poslouchá, ale co, u Mitry, já s tím mám společného?“ Henryr se také napil a pokračoval: „Musíme Thot Amona zastavit, ty nechápavče, nebo snad toužíš po tom, aby se po světě proháněli žuloví hadi tak velcí, že ty bys prošel jejich chřtánem aniž by ses musel shýbat?“ I otrlému barbarovi přejel při takovém pomyšlení mráz po zádech. „Hmm, něco takového mi opravdu ke štěstí nechybí, ale nevidím situaci pro nás zrovna růžově. Thot Amon má všechny trumfy v rukách. Ví kde je jeskyně, zná její tajemství, ví jak se do ní dostat a má kříž který je úhelným kamenem celého rituálu.“

„Máš pravdu, Conane, ale jen částečně a kdybys mě pořád nepřerušoval dozvěděl by ses to celé už dávno. Dobrá, pokusím se to zkrátit. Jakmile jsem pochopil k čemu se ten ďábel chystá, sebral jsem se a zmizel. Věděl jsem, že budu potřebovat pomoc a na koho jiného jsem se měl obrátit, když ne na tebe. O tobě je známo, že se nebojíš ničeho, Thot Amona nemáš rád, jisté skutečnosti dokonce naznačují, že jsi chráněn nějakou vyšší mocí a nakonec zadarmo to nebude. Podle pergamenů jsou oči kamenných hadů velké jako